

VASILE POPOVICI

METEOR

SEMĂNĂTORUL
Editura online - octombrie 2011

Vasile Popovici

Meteor

Poezii

VOL. VIII

2011

*Lumea
este disperarea
propriei
sale faceri.*

**„Ce folos
are omul din toată truda pe care și-o dă
sub soare?”**

*** * ***

**„Un neam trece,
altul vine,
și pământul rămâne mereu vecinic
în picioare.”**

(Eclesiastul 1. 3.4.)

VASILE POPOVICI

VASILE POPOVICI (n. 1938, Corni-Botosani) - Poet, publicist.

Studii: Facultatea de limba și literatura română

Profesie: Profesor

După Revoluție: - Director coordonator, primar, pensionar

Activitate literară :

- **Paradoxuri** - vol. I (Poezii) – Edit. Princeps Iași- 2007
- **Joc perpetuum** - vol. II (Poezii) - Edit. Princeps Iași-2007
- **Demonul angelic** - vol. III (Poezii) - Edit. Princeps Iași-2008
- **Cântece și taine** - vol. IV (Poezii) – Edit. Princeps-Iași-2008
(volum inclus în cartea „Demonul angelic”)
- **Întoarcerea în Nimic** – vol. V (Poezii) - Edit. Princeps Iași-2008
- **Pleacă cocorii** - vol.VI - (poeme alese) – Edit. Stef. Iași. 2011.

Apariții în publicații:

Revista **Țara de Sus** – Revistă de cercetare a culturii tradiționale din județul Botoșani.

Revista **Moldova Literară** - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iași, (Mihai Păstrăguș).

Revista **Dor de Basarabia** – Periodic de răspândire a cunoștințelor despre neamul înstrăinat.

Revista **Asolut** – Revistă națională de cultură și opinie, anul 2, nr. 5, iulie 2011, editată de ACADEMIA DE POEZIE GENIUS ROMÂNIA (Director: Alensis de Nobilis).

Revista on-line **Falezele de piatră** - Revista proiectului „Cititor de Proză – Republica artelor”.

Revista online **Sămănătorul** (prof.Nicolae N. Tomoniu).

Revista **Singur** (fondator - Ștefan Doru Dăncuș).

Premiul ASTRA – obținut la Festivalul național de poezie „Nicolae Drăgan”- Galda de Jos – Alba, 6-7 noiembrie 2010

Premiul special la Festivalul Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu” ediția a IV –a , 2011, organizat de Editura Rafet din Râmnicul Sărat, județul Buzău.

Prezent în:

Antologia **ÎNTRE RÂMNIC** / Editura RAFET, 2011/ *Antolog – Constantin Marafet – Râmnicu Sărat.*

Meteor

Vol. VIII

2011

Meteor

Îți irosești lucirea-n
spații goale,
golite
de repere și minuni;
străbați
imensități celeste și genuni
și nu-ntâlnești,
nici deal nici vale,
pe unde au călcat
desculțe goale,
ducând
pe umăr gol și ars de soare
ulcior,
ori întâlnind pe cale
fecior
cu braț vânjos și tare.

Apari ca temerarul
din povestea veche
pe geană
pentru-a străluci o clipă,
în toată măreția-ți
nepereche
și-apoi
dispari în marea ta risipă.

Ivirea-ți meteorică-n
lucire
e scrisă
în răboj de sibiline?
Destinul tău în rătăcire
e scris
pe-ngălbenite file?

Ce soartă tristă,
meteor!
să-ți fie strălucirea
clipă,
să nu cunoști
ce e amor,
să piară raza ta-n risipă!

1 ianuarie 2009

Tipar divin

În mine făptura-n tipar
Ți-o păstrezi;
prin mine făcutul-fiasco
Ți-l vezi,
dar dincolo-n
lutul mormântului meu,
ciolanele-mi sunt
altfel tipar de Dumnezeu?

Mă-ntreb:
dacă chipul meu blond
ca de prunc
e-o mască mortuară
la senectute,
tiparul e-o blasfemie
dacă-l arunc?
Tiparul
în care-ai turnat
frumuseți și virtute.

Ciolanele-mi sunt
același tipar de Dumnezeu
și dincolo-n
lutul mormântului meu?
Prin mine făcutul-fiasco
Ți-l vezi;
în mine făptura-n tipar
Ți-o păstrezi.

2 ianuarie 2009

Anii fratelui meu

Aveam un frate
ce-i ziceam în șagă,
Costăchel.

Eram
ca două semne de mirare
și-asemănarea
ne era așa de mare,
că nimeni nu știa
care sunt eu și care-i el.

S-a dus pe post de înger,
sus în cer, chemat,
că-n schema îngerească
s-a mai ivit un post.
Am plâns și plâng și-acum,
că cerul l-a luat;
aș vrea să cred
că este-n univers un rost.

Trăiesc din anii lui acum,
c-ai mei s-au dus,
lăsați în grija mea,
de grijă
să le port,
iar când s-or termina și-ai lui
și voi pleca de tot,
să-i fiu
frate mai mare
și de folos acolo, sus.

3 ianuarie 2009

Gând

Gând pe clipa timpului
mă-ntoarce în timp
pân' la fata de demult,
ca o revărsare-n grind,
s-o cuprind.

Fata, neastâmpărata,
cu gropițe în obraz,
iar pe-obraz pistrui.

Pân' la fata-mbujorata,
cu bujori în obrăjori -
zvăpăiata -
ce o cuprindeau fiori
când îi ceream plata.

Pentru dus ulcior.

Iar ingrata -
ca o fantezie, fata
mă lăsa să mor.
Moarte grea, de dor.

5 ianuarie 2009

Pastel

A estompat
culoarea-autumnală
cu alb de iarnă – iarna;
e albă pajiștea,
copacii-s albi
și barba de moșneag e albă.

E alb imaculat
și nici o pată de albastru
din albastru
nu a căzut
pe alb de iarnă.

Și totu-i alb imaculat.

7 ianuarie 2009

Înainte de sfârșit

Colegul tău de bancă
dintr-a zecea te-a sunat
și-același de la cursul de estetică,
din amfiteatru
din rândul de la geam;
mai știi cum rolurile
precum cabotinii le-am jucat
din piesa-'ceea
cu final grotesc, de teatru?

Prin risipirea de pe-aiurea
mi-ai trimis chematul;
m-am adunat
din hăuri și abisuri,
c-așa mi-a fost să-mi fie datul;
n-am priceput,
n-am vrut,
ori nu ți-am înțeleles oftatul;
de ce,
oare de ce
ne este viața doar așteptatul?!

Ca să mă recunoști
și dintr-o mie,
în mână port baston,
pe cap - chelie,
iar semnul de-ntrebare
din spinare nu mi-l știi;
pe nas port ochelari cu ramă
de multe dioptrii.

*

*

Cum meditam
că eu de-acum
nu-s cel de-atuncea, eu,
s-apropie
timidă, zâmbitoare,
dinspre Via Teilor,
o fată
parcă geamănă
cu fata-'ceea din liceu,
ducând
spre mine-o amintire-vie
pășind încetșor.

13 ianuarie 2009

Timpule!

Oprește-ți timpule,
bătaia ta
de ornic,
dar mai ales de joc!
Din veșnicie
scoate-ți clipa
ce poartă dramul
de noroc!

O rugă:
lasă-mi clipa
doar o clipă.
Golit de-orgolii
și prințipuri te-aș ruga
să-mi dai
din marea ta risipă
ceva
care se poate aduna.

Din risipire-n clipă,
să ne-aduni
mult
prea bătrâni,
mult
prea moşnegi.
Găseşte-ne
şi-adună-ne întregi!

14 ianuarie 2009

Gând liturgic

La iarba din ogradă
mi-e gând curat
și dor,
de mărul din livadă
și de mușcat
din măr.

Cu-același dor
și gând curat,
de roua
rece de prin luncă,
când
brațele mi te-au culcat
pe iarba necesită,
încă.

De noapți
cu lună-n luna mai,
de luna
când intra în nor,
de pașii tăi timizi.
Veneai
destin
pe Drumul Robilor.

De taine
spuse doar în șoapte,
de firul ierbii
dând în „colți”,
de stele
licărind în noapte,
culese-n licăr
de prin bolți.

*

Încerc tomnatic gând
liturgic:
să ieși,
să vii din amintiri,
să-ți descifrez nostalgic
înțelesuri mute
din priviri.

*

Din nepătruns,
din neajuns,
de nicăieri,
din nevăzut,
din neant
și din necunoscut,
o mână-ntinsă mi s-a'ntins.

16 ianuarie 2009

Simbolul nu moare

(In Memoriam Grigore Vieru)

Trag clopotele dincolo
de Prut;
niciunul,
nici un clopot nu rămâne mut.
În iarna asta
a-ncremenit până și geru';
s-a stins un simbol?
A murit Vieru.

Ce neagră-i iarna asta
cu zăpadă neagră,
cernind Moldova lui Vieru,
neîntreagă!
Trag clopotele
de la Nistru pân' la Tisa;
a câta oară
românul plânsu-i-s-a?

Când temerari, puțini
între cei mulți,
suiau pe drum stelar
călcat de-astronauți
spre bolți cerești,
să pipăie necunoscutul,
Vieru nu-și dorea
decât să treacă Prutul.

Poetul-rege a murit,
dar simbolul e unic
ca o efigie heraldică,
hermeneutic.
A-ncremenit în iarna asta
până și geru'.
Întreaga românie-i tristă,
a murit Vieru.

Plâng
două mame fără de cuvânt:
una-i Moldova,
cealaltă din mormânt;
pe masă
a rămas cartea nescrisă,
o alta-n inimi de români,
deschisă.

Trag clopotele dincolo
de Prut.
Vieru nu mai supără pe nimeni,
a tăcut.
Vieru
nu mai bucură pe nimeni,
e trist.
Prin lume
hălăduiește Antihrist.

18 ianuarie 2009

Tot așteptând

Mă uit
și mă tot uit pe geam,
spre ușă, poartă;
în lungul uliței
privirea-mi cată;
în deal,
în vale pân' la cotituri,
să vină mama,
plecată la cumpărături.

La destrămarea zorilor,
tata
boii a-njugat;
avea în țarna mare
un ogor de semănat.
De ce nu vine,
ori știe
că acasă n-are
cine să-l aștepte
cu brațe-ntinse și mâncare?

Ion,
frate mai mare,
strophește via în grădină;
coboară crug din ceruri,
ne fură din lumină;

și soră-mea,
ca un refren,
venită să mă vadă,
i-așteaptă
și nu știe nici ea
ce să mai creadă.

Pe cei mai mici i-aștept,
să vină de la joacă;
se lasă sara,
s-aude glas de toacă.
E slujbă mâine;
trecut cu roșu-n calendar;
să pregătesc un ban
la popă
pentru-un sărindar.

S-așterne peste mine cerul,
tot așteptând;
în destrămările din mine,
doar un gând
mai tulbură
atâta liniște-n nemărginiri:
rămân din noi,
relicve
și triste amintiri.

23 ianuarie 2009

Ecce tempus

Când stele-n mână vrei să prinzi
și-ncet la piept să ți le-aduni,
cenușa rece nu le-o simți?

De-ncerci cenușa s-o aprinzi,
n-auzi prin doruri de nebuni,
pierdute glasuri de părinți?

Prin bolți cerești vrând să desprinzi
vetuste punți dintre genuni,
tumultul cosmic nu-l ascuți?

*

*

Aud cum carii rod în grinzi;
e liniștea dintre furtuni.
Mi-e dor de frați și de părinți!

27 ianuarie 2009

Zvon de-apocalipsă

Din neant latent
s-așterne zvon
de-apocalipsă;
din neasemuirea atică,
mai multă lipsă;
din plus la minusul
nemărginirii,
oracolul preschimbă
ordinea firească-a firii.

Din ceruri joase
înspre mai înalte ceruri
urcă
îmbătrânite raiuri
cu îngeri
ce se cară-n cârcă.
Ard demonii lui Tartor
și din iaduri curg
dogori apocaliptice,
de smoală peste burg.

4 februarie 2009

Livrescă

Visam un vis că am murit
și nimeni nu vroia
să mă îngroape;
aveam încă priviri
sub pleoape,
strigam,
dar nimeni nu m-a auzit.

Cătau privirile-mprejur;
și-atunci,
cu nerv și intrigat
că mortul stă
neîngropat,
așa-mi venea chiar să înjur.

Mi-am dat un pumn
să mă trezesc;
M-am dat cu capul
de ceva;
în hău m-am aruncat
de undeva.

Credeam
c-o să înnebunesc
de-atâta neagră supărare;
mâhnit și plâns
și disperat
că mă vedeam
neîngropat,
m-am aruncat în mare.

Și valul mării s-a desprins
de țărmul meu,
tărâm sălbatic.
Și cum visam în vis,
apatic,
dincolo de zare am ajuns.

Pe alt tărâm fără de mal,
cu oameni
care nu visau;
ei n-aveau vise,
doar trăiau,
iar marea-'ceea n-avea val.

6 februarie 2009

Inocență

Cât n-au mușcat din măr,
nu era bai.
Adam și Eva
erau singurii din rai
goi-pușcă,
scoși proaspăt din tipar
și n-aveau
nici o frunză de lipan,
măcar.

Când s-au lăsat ispitei
spre robire,
călcând porunca austeră,
grea,
când s-au văzut
cu-atâta dezgolire,
se întrebau
de-i bună la ceva.

Cât n-aveau neuronul
cunoștinței,
ei nu știau
ce-i fericirea goliciunii;

când s-au deprins
cu ecuația ființei,
erau întâii-ndrăgostiți
sub raza lunii.

Adam nu ar fi vrut
să pară mototol;
privești-tea-i
intra în tot organul,
cerca fariseistic
să nu se dea de gol,
dar nu putea
să rabde pân' la anul.

Privind pe sub sprâncene
galeș,
cum se-'nmlădie
coasta* în costum evitic,
i se zbârli părul măciucă,
mai ales,
dorindu-se ciobanul mioritic.

* (Eva a fost făcută din coasta
lui Adam).

17 februarie 2009

Alternativă

Tiparul divin e divin,
Doamne!
în care-ai turnat chipul iubitei
divin în frumseți,
mai ales ochii,
ochii aceia care, parcă
au altă consubstanțialitate.

Din cap până-n picioare,
reproș nu am s-aduc,
doar că
ieșitul divin e caduc;
de ce n-ai făcut, Doamne,
două tipare?

În altul să torni
boț de cer,
să răstorni și alternativă;
e mult,
de ți-aș cere
să-ți cer
făptură din boțul de cer?

E vrerea Ta,
de vrerea mea
mi-ai asculta,
dar dacă alt fiasco
vei răsturna?
Și îmi vei spune
imperativ:
- Ia-ți, fiule, alternativa!

2 martie 2009

Gând de ducă

Așa îmi vine-un gând
de ducă,
nostalgic
și cu lacrimă în barbă,
acum,
când prin ogradă
se usucă
și iese la lumină
colț de iarbă.

De dus,
doară cu gândul
să mă duc,
că mersul,
să-l pornesc e-anevoios
și greu.

Mă uit
cum stă cioroiul
cocoțat în nuc;
ce-i pasă lui,
cioroiului, de oful meu?!

4 martie 2009

Mereu

Mereu furăm
din ce ne este interzis;
trăim mereu
din ce visăm în vis,
mereu ne căutăm
prin pulberi,
fum,
ne odihnim mereu
când se termină drum.

Din rouă cosmică
credință ne luăm,
să poposim
sub crug stelar
un ceas;
din neastâmpăr slobod
să furăm
neliniști
care cu noi au mai rămas.

13 martie 2009

Și îngerii mor

Îngerul de pază,
îngerul din cer,
nu mă mai veghează;
cui, vegheat să-i cer?

Nu mă mai privește,
nu mai cântă-n cor,
nu îmi mai zâmbește,
nu mai are zbor.

Lacrima durerii...
a murit un înger;
îngerul vegherii
nu mai e în cer.

27 martie 2009

Silenti nocte¹

Înconjurat
de șapte sărbători
mi-i somnul veșnic somn
fără de zori;

înfășurat în giulgiul greu
de amintiri
e ferecat cu șapte lacăte
încuietori.

Erau cândva-mpliniri
ce-au fost lăsate,
erau odată
și încă de mai multe ori.

Deasupra stânenului -
fiară, iarbă
și pașii grei,
nepăsători, de trecători.

¹ Silenti nocte, - lat. – în tăcerea nopții; (substantive, m. pl.) umbrele din infern, manii.

În liniștea
bolnavă și eternă, -
silenti nocte - ,
fără cântători.

Mi-i somnul veșnic,
somm fără de zori,
legat cu șapte lacăte
de șapte sărbători.

2 aprilie 2009

Noduri

Mi-arunc privirea roată
să cuprind
în ochii mei această
lume fadă.
E ultima privire
ce-o desprind
din ochii
care nu mai vor să vadă.

În lutul lipicios
ca o năpârcă
nu-mi trebuiesc
priviri
în ochii-mi orbi,
să văd duhuri
damnate
ce se cară-n cârcă
la adăpostul poftelor
de corbi.

*

Când pas nu ai pe drum
ori pe cărare,
nici ape
să așterni pe ele poduri,
te uiți 'napoi
și vezi legate-n noduri
atâtea capete în destrămare.

5 aprilie 2009

Zaplazul

Cum săream pe-atunci
zăplazul...
parcă aveam aripi,
parcă
era vară și-ți ardea
obrazul...
ce ciudată-nfiore
mă încearcă!

Azi să-ncerc sărit peste
zaplaz...
aripi nu mai am
și suflă toamnă;
nu mai e nici ardere-n
obraz;
picuri de eter încep
să cearnă.

7 aprilie 2009

Poarta

Încuie-te,
dincolo să nu trec,
cu șapte zăvoare
te ferecă,
deschide-te
doar când să plec,
când clopote bat
la biserică!

Descuie-te
când gândul curat
s-apropie
intrare să-și facă;
în suflet așterne-se
pat,
neliniști din mine
să tacă!

În veci
fie-ți ferecătura,
nici moarte
nu-mi intre-n ogradă;
Prea 'Naltului
nu-i voi cunoaște
făptura,
dar nici El
fața
nu o să-mi vadă.

9 aprilie 2009

Catren

Colo-n vârf pleşuv de munte,
Colo e ajuns.
La poale de stânci cărunte,
Coborâşuri nu-s.

10 aprilie 2009

O turmă și-un păstor

- parabolă -

Din nou mi-am amintit smerit
din drag de tine și de turmă,
de dragul tău de păstorit,
Tu, cel dintâi, eu,- cel din urmă.

Atâta oaie rătăcită,
atâta behăit duios,
că turma ta nepăstorită
e profanare de Hristos.

Părinte, rogu-te-o favoare:
mai bine un măgar în ploaie
să port podvezile-n spinare
decât în turma ta, o oaie!

11 aprilie 2009

Toate

Timpul, dragostea și ura,
viața, moartea e măsura
celor câte sunt și-au fost
cu, ori fără nici un rost.

Toate paradoxuri sunt,
paradoxuri, toate-au fost;
toate câte-s pe pământ,
toate-s fără rost.

Amăgiri și-un drum ce duce...
nicăieri nu duce drumul,
doar un stânjien și o cruce
este drumul... este drumul...

15 aprilie 2009

Zălog humei

Neogoite talazuri ascult,
 țărmul
mi-aduce nouă chemare;
Până-n ceasul viperei
 nu mai e mult;
peste pământ se lasă-nserare.

*

*

În carul cu boi,
cu-așternuturi de fân,
 la vale,
 domol legănat
 de suspine,
în dangăt de clopot,
bocit de vecine...
atât mi-a fost dat
 să rămân.

Ajuns pân' aici,
la capătul lumii
și fără alt capăt
de-a face alt nod,
părinte,
fă-mi ultim prohod
și lasă-mă apoi zălog, -
humii!

19 aprilie 2009

Răstimp

Timp ne-aleargă, ne îndeamnă,
din țării timpul coboară;
ținem timp în pumn, în palmă,
făr' de aripi timpul zboară.

În răstimpuri, mai iubim
cât nu am ieșit din timp;
ne mai naștem, mai murim
din răstimp în răstimp.

Când în luptă, la bătaie
printre mii de scuturi, scuturi
moarte, moartea neagră ori bălaie,
timp, ți-așterne-n dedesubturi?

2 mai 2009

Izbăvire

Sub glie zac istorii
și comori,
aduse sus din
întâmplare
așa cum vin poeții
meteori:
ard meteoric,
stingându-se-n uitare.

Când fieru-n glie
intră-adânc
și când cormana
brazdă-ntoarce,
un os de zeu
ori os de prunc
în vechi icoane
se preface.

Când mor tumulturi
strânse-n noi
și-n liniștea eternă
ne-afundăm,
și tril de ciocârlii,
idila din zăvoi,
în Marele Nimic,
pe noi doar ne luăm.

5 mai 2009

Cântec de sirene

Geamă struna
de durere
și amar,
bunule prieten,
vechi cobzar!
și din vinul vechi
de Murfatlar,
toarnă-mi, crâșmăriță,
ultimul pahar!

Măine,
desprindeți-mă
de mal;
în derivă,
barca să mă ducă-n larg;
val desprins de țărniș
m-arunce-n val,
rupeți pânze,
rupeți și catarg!

Cântec de sirene
călăuz să-mi fie!
Voi ajunge unde?
poate în tartár;
voi lua cu mine
chezășie
cântecul bătrânului cobzar.

7 mai 2009

Ingratitudine

Don Quijote de la Mancha
Il e molto furioso.
Dulcineea din Tobosso
I-o furat-o Sancha Pantza.

Cât pe jos și cât călare,
Pe stăpân, Sancha îl cată
Să se roage-ntru iertare
Și să ierte și pe fată.

Sus, pe creastă, temerarul,
Parcă din pământ răsare
Și dispare cum dispare
În ceață măgarul.

8 mai 2009

Testament

Brumele-au venit ca apa tulbure,
Iar ninsoarea peste-amurg căzută
Nu-mi aducă vijelii să-mi spulbere
Liniștea pe suflet așternută.

Liniște'-adunată-n dune de nămeți
A căzut când n-am cu ea ce face.
Las liniștea vouă, - meteori poeți,
Voi zdrobiți durere și aduceți pace!

10 mai 2009

Magie

Dacă aş lua cuvinte
şi un pumn de lucruri
unde plec, -
chemat de Termînus¹,
face-le-aş
baghete pentru trucuri
şi-aş lua
cu mine lutul sus.

„ Hocus- pocus”!,
mai întâi aş spune
şi-ar intra suflare-n
trupul meu.
Cu „ abracadabra”, -
încă o minune
şi-ar intra
şi minte-n cap.

¹ Termînus, - i, (lat.) - s.m. zeul care apără hotarele şi semnele lor.

Iară eu,
dac-aș zice
zicerea lui Ali Baba,
cu niscaiva mardeiași¹
mi-aș face rost
- rezolvându-mi
pentru totdeauna treaba,
în organigramă -
pentru mine-un post.

13 mai 2009

¹ Mardeiași, s. m. – bani,- în limbajul argotic.

Copacul

Ținea prea multă umbră
copacul din grădină;
și ca să nu rodească,
l-au scos din rădăcină.

Să nu mai țină umbră,
să nu mai facă floare,
să nu aibă copacul cuib
și nici privighetoare.

Că nu-i pădure fără vreasc,
o știm, dar nu ne doare,
dar fără înțelepți, o țară
încet-încet ea moare.

17 mai 2009

Mâna mamei

Peste marginile lumii,
Mâna mamei, să mai poată,
L-ar opri pe fiul humii
Să se urce-n cer vreodată.

Simt alintul de-altădată
De pe țărnul celălalt.
Salt să fac, e prea înalt,
Să-i sărut mâna crispată.

Mâna aspră și crispată
Peste vremuri stă întinsă,
Iară lacrima prelinsă
Încă-i caldă, neuscată.

20 mai 2009

Melancolie

Porniri ancestrale
Cenușa-mi tresaltă.
Din humă spre ceruri,
Ce vrajă înaltă!

Scurm țără și scrum
Să-mi caut sărutul.
Trag brazdă prin vremuri,
Întorcă-mi trecutul.

În brațe strâng strâns
Aduceri aminte.
Privesc înapoi.
Dar cât înainte?

21 mai 2009

Să știi...

Într-un târziu, când toamne reci și putrede,
grăbite vor așterne peste mine
brumele-nghețate,
ori
poate când acel târziu neașteptat
mult prea devreme va veni,
la ceas de viperă,
să știi că te-am purtat în vise și-n visări.

Că nu ți-am spus-o-n ziua-'ceea,
când poala verde a pădurii
ne ferea de ochii lumii
ca de deochi,
e dreptul meu la propria-mi osândă.

Că nu ți-am spus-o nici în noaptea-'ceea,
să știi acum:
că te-am purtat numai pe tine,
în vise și-n visări
ca pe o dulce izbăvire.

24 mai 2009

Corn de lună

Eram copil când mama-mi arăta
crai nou pe cer și îmi zicea că-i corn de lună.

Și că,
când cornul sta ca secera cu dinții-n sus,
secetă era.

Când cornul sta cu cornu-n jos, ploua.
Și adevăr grăia.

Odată,
când cornul sta cu cornu-n jos, n-a plouat,
iar mama s-a-ntristat.
Era un semn, semn rău,
un semn de sus, mai sus de cornul lunii,
de la Dumnezeu.

Și mama s-a rugat
să nu se-abată semnul rău asupra nimănui,
dar mai ales,
asupra mea.
Și nu s-a abătut.

25 mai 2009

Asta e !

Din prispa casei
sparge răsăritul
un bocet;
la moară-i măciniș, sfinție!
Când e să fie,
vine și-mplinitul,
c-așa e
când ce-a fost,
să nu mai fie.

Și popa-și freacă mâinile cu frenezie.

Pe încă un enoriaș sfinția-l
duce.
Mitrută trage clopotu-ntr-o
dungă;
sărmanii plâng
și fac și cruce;
azi
nu mai este ziua lungă.

Și clopotarul, bietul, e-ntr-o dungă.

Mă văd purtat cu fală-n
copârșău;
prohoduri, -
două duzini până la cimitir;
să am,
am oare eu păneri de rău?
spre seară
voi lipsi de la tractir.

Și popii... ce bine-i șade popii-n patrafir!

Îmi este lutul sfeșnic
și mormânt
în care voi dormi,
dormi mereu
în veșnicia celor care
nu mai sunt.
Hilar, -
că moare și Făcut
de Dumnezeu.

Iar făcutul din mormânt sunt eu.

2 iunie 2009

Amurg bolnav

Amurg bolnav;
târziu în noapte,
un gând de mamă
cată prin eter
pe cei plecați
cu treabă-n cer;
ce 'nalt e cerul,
ce departe!

Icoana veche-i lumină
privirea;
fără puteri,
îngenunchează.
S-o aibă Dumnezeu
în pază,
că mare-i e
milostivirea!

Ce-n ruga ei
să se-mplinească,
o știe ea și Cel de Sus;
ce goală-i casa,
toți s-au dus,
pământu-i odihnească!

Încuie ușa de la tindă;
în somn nepotul
își sărută,
pe gânduri dus'-apoi
ascultă
cum roade
cariu-n grindă.

4 iunie 2009

Acolo

Truditu-mi trup, de ce să-l port
pe unde loc de trupuri nu-i?!
gândind cuminte, de socot,
pământul este locul lui.

În lutul greu și lipicios
ca un limax, cum am mai spus,
vro mână, vrun picior, vrun os
nu-mi este-acolo de folos.

Acolo,- mi zise sacerdotu', -
că-s toți aleși unu și unu'
și nu se cade să dau cotu'
și s-o fac, bașca, pe nebunu'.

5 iunie 2009

Împăcare

Suntem un pumn de colb
din drum
în inocentul joc perpetuum,
dar nici n-avem
vrun argument că suntem
doar umbrele
dintr-un necunoscut sistem.

Totuna e
ce suntem, ori ce-am fost
în ciclul elementelor
fără vrun rost.
Aceleași stereotipii caduce
și cu invariabilul final grotesc:
pe cruce.

Ne mulțumim cu resturi
hibernale,
cu rosturi anapoda ieșite
din tipare.
Ne împăcăm -
cât încă n-am plecat -
cu mult puținul care ni s-a dat.

7 iunie 2009

Crepusculară

Nimic și nimeni,
în clipa grea, crepusculară,
nu-ți șterge
din răbojul hărăzirilor de sibiline
tribut și-njurătură și ocară;
orice se poate,
dar nu se pot modifica destine.

Aprins tomnatic să se țină
jarul,
tot mai puțin acuma
te-nfioară;
imperturbabil
scaperi cremenea cu-amnarul,
s-aprinzi
c-un muc de iască o țigară.

10 iunie 2009

Pe vremuri

Pe vremuri îmi aducea bunica
- când venea -
un buzunar de nuci
și bani de dat în scrânciob.
Duminica,
în colțul de odaie mama aprindea
un muc de candelă
în untdelemnul unui ciob.

Pe sor' mea o pașaportam
la joacă-n drum;
eu cu Ion -
la bălăceală-n știoalna luncii.
Ce vremuri de demult!
parcă-s acum;
și ne-ntorceam
prin dudăria din Dealul Crucii.

Călare, cu cnutu-n mână,
părea statuie vechilul,
pe geana dealului,
pe cer bătut în cuie.

Desprins din cer,
ne alerga pân' la hotarul de moșie,
Conu Costică,
c-așa-i ziceam; ușoară țărna-i fie!

Marghioala lu' Hârștioagă,
cu donița în mână,
storcea lapte din țâță;
era vaca bătrână.
Florica lu' Haldan
turna lături în troacă
și treburile
erau gata mai înspre toacă.

E-acoperită lumea-'ceea
cu vremuri și țărâță.
Azi,
nu ești fată super-culă,
dacă nu ești mare-n țâță.
La mare căutare-i sexul
și nu ești deloc
șic(ă),
de n-ai cercei pe-oriunde...
în nas și în buric(ă).

11 iunie 2009

Mă-ntorc în părinți

Ne-a spus tata la toți
cu amăgeli,
că pleacă
vro săptămână,
vrun an,
și-o să se-ntoarcă.
Sub tăvălugul vremii
zac îngropați vecinii,
ogorul tatei-î nearat,
l-au năpădit ciulinii.

Cât despre mine,
ce să-ți mai spun acum?!
aștept veste de sus,
vro-nștiințare numa.

Acuma
mă-ntorc în părinți,
în celula dintâi.
Rămâne-va
lumii lumina pe-afară;
numa tu primăvară,
te rog, mai rămâi,
fii martora firii
în ordinea primară!

12 iunie 2009

Mai ții tu minte...

Mai ții tu minte-n luncă, noaptea răcoroasă,
că ne-apucase frigul, am făcut un foc
și cum, pe ani lumină, steaua norocoasă
ne trimitea blagoslovire și noroc?

Mai ții tu minte, oare, cerul larg deschis,
seninul din Cefeu¹, azur séptentrional²
și cum pe raza lunii ne curgea, precis,
un binefăcător fluid universal?

Din largi fioruri s-au desprins porniri rebele,
ca valurile-nvolburate-n neostoi
și tot privind aprinsul ca pe-un foc de iele
au ars pân' la cenușă fiorurile-n noi?

Mai ții tu minte, ai vreo tremurare încă
de cerul nopții arde-n foc aprins de stele?
acum ai alte-ngrijorări și-apoi prin luncă
ard alte focuri, - cu-alte tremurări rebele.

13 iunie 2009

¹ Cefeu, - constelație din emisfera boreală a cerului, situată între constelațiile Ursa Mică, Girafa, Casiopeia, Șopârla și Lebăda.

² Septentrional, ă, - adj. – Nordic.

Învolturi

Le simt în mine grele și rebele
a lumii-adunătură, - învoluturile mele,
și n-au găsit împărății mai bune,
decât în pieptul meu să se adune.

S-au adunat și bune, s-au adunat și rele
cum întâlnești deopotrivă-n basme: iele;
le port destin în mine, - hărăzire - ,
cu bune și cu tot atât de rele zile.

14 iunie 2009

Cuvintele

Lăsați cuvintele să râdă la lună,
la soare,
la stele, la prund, la pământ,
la toate câte sunt.
Râdeți cuvintelor, niciodată nu plângeți!

Slobod fie-vă râsul, spusul, ajunsul.
Râdeți cuvinte surori, cuvinte frați,
cuvinte mame, cuvinte tați.
Râdeți cuvintelor, nu lăcrămați!
Dragoste fie-vă orice vocală,
orice consoană,
orice silabă!
Și iubire, fie-vă!

Fiți, voi cuvintelor,
drepte, neaplecate, neirosite,
neînvrăjbite, neobosite,
nerobite, nesubjugate,
nepline de păcate!
Fiți bogate, nu sărăcite!

Iar voi,
care încă mai sunteți nemuriți,
mânuiți-le,
folosiți-le săbii
care lovesc adulatorii de neromânesc,
invadatorii, stricătorii, detractorii!
Voi,
care mai aveți un Dumnezeu,
dați închinăciune
cuvintelor crescute pe plai românesc!

15 iunie 2009

Iar după...

E soare, rouă, dimineață;
furnici în du-te-vino duc în gură saci cu viață;
o furnicuță,
temerar escaladează glezna; se-oprește,
se-ncovoiaie, se-opintește,
își bagă acu-n gleznă și mă-nțeapă furnicește.

Iar după...

Și soarele se urcă-ncet mai înspre crug;
se-nalță, să aibă de unde să coboare
în amurg.

Iar după...

Se-mprăștie-n boltire caleidoscop stelar;
își face rondul, - luna;
într-o căpiță cu fân proaspăt adunat de peste zi,
au, - nu știi ce au a împărți, -
o ștregăriță și-un ștregar.

Iar după...

Se crapă iar de ziuă, stelele dispar;
cei doi ștregari...

A fost cândva ca niciodată, soare, rouă dimineață
și furnici ducând în gură saci cu viață...

Și un caleidoscop stelar...

Și-ntr-o căpiță-aveau de împărțit ceva
- nu știu ce-aveau de împărțit -
o ștregăriță și-un ștregar...

6 iulie 2009

Te caut

Printre anii mei te caut,
printre vaduri și tumulturi,
încărcați anii ca pomul,
când vin brumele și-l scuturi.

Te mai caut și prin vise, -
fée-atică de vis - ,
printre zodii și destine
ce ursitele-au prezis

cât de rău și cât de bine.
Poate-ar trebui să uit
cât a mai rămas din mine
din tumultul de demult.

25 iulie 2009

Scris în carte este

Mare Ți-i, Doamne, puterea,
mare cât un an de post,
dar când vreme trece, vine, post-
mortem, pentru mine ai vrun post?

Nu oriunde, - sus în rai;
nu unde dracu-a-nțarcat.
nu oriunde, - nu în jos.
Doamne, nu face-un păcat!

Că Ți-e mare-atât puterea,
vrerea, care-ți este vrerea?
cam iubit pe-aproapele,
poți, - trece cu vederea?

Nu sunt cheie, nu sunt ușă
de biserică ori schit;
parc-așa ai scris în Carte,
iartă-mă, dac-am citit!

28 iulie 2009

Haide !

Haide, fată dragă,
hai cu mine
pân' la capătul de lume,
haide!
Nu știu
cum e capătul de lume
de când lume este.
Știu doar
că spre-acolo lumea
se grăbește
să ajungă
ca la o pomană țigănească.

Haide, draga mea
copilă
- dragostea și-alintul meu -
voi plăti eu preț
de vamă,
că în El- Dorado
îmi voi scoate banii
înapoi!

Dar
dacă capătul de lume-i
dincolo de El - Dorado?

Haide totuși, că și-așa,
scris în legea firii este
să ajungem
pân' la capăt!

1 august 2009

Mascaradă

Oprește, Doamne, nebunia lumii
și samănă sămânță-aleasă;
nu mai lăsa pe drum nebunii
ce-ți lasă... lasă o grimasă!

Atâta floare scuturată-n șesuri
și fără timp să îplinească rod,
iar printre vremuri, iniști și eresuri,
de ce îți lași Făcutul slobod!?

Mai păstorește-o vreme încă, și
tămăduie pe robul tău gregar;
în jocul tău perpetuu văd aceeași
subtilă mascaradă și piatră de hotar.

2 august 2009

Hologramă

Prin noaptea grea de-atâta întuneric,
că prea ți s-a făcut urât în lutul greu,
azi-noapte, un mângâi din pumnul mic
ți l-ai desprins din palmă pe obrazul meu.

Mi-ai apărut bicisnică și-mpuținată,
dar dorul tău de mamă încă dolofan;
erai fără cuvânt și-ngrijorată
de mult bolitul meu de peste an.

Așa de mult vroiai să-mi zici ceva,
dar nu-ți era îngăduit, ori nu puteai
să-mi zici ceva de tata, ori cum e-n lumea ta,
iar eu plângeam și te rugam: „mai stai!”

Se lumina de ziuă și-ai plecat intrând
în altă consubstanțialitate;
cu mâna-ntinsă te rugam în gând,
dar nu m-ai auzit de-Acolo, din Departe.

4 august 2009

E prea puțin

Trecutul mort la viață
să-l trezim,
să înviem culcușuri
și-amintiri;
să se trezească focul
din priviri,
dintr-ale lumii
toate,
câte un atom să fim.

E prea puțin
Înalt-Prea-Sfinte,
din veșnicia Ta
numai o clipă!
O clipă?
din marea Ta risipă,
o clipă doar?
puțin, Părinte!

Nu mă revolt
și nici cârtesc;
ar fi păcatul meu
în plus,
dar când în rătăcire toate
se opresc,
de ce un infinit e minus,
iar celălalt e plus!?

6 august 2009

Dincolo

Străin prin ceruri
mă plimbai
pe sub castani,
pe drum de iarbă;
n-aveam nici cârjă
și nici barbă,
iar tu...
tu
ce frumoasă mai erai!

Ca-n seara
când nu se-arătase luna,
când alergatu-n brațe
ți l-am prins
și te-am ținut în brațe
strâns,
iar seară ca aceea
n-a mai fost vreuna.

De strâns,
n-aveam putere să te strâng;
pe nume,
n-aveam vorbă
să te strig;
cercam
cu sârg și sete chiar
să te sărut,
dar n-aveam decât duh;
mai trebuia și lut.

8 august 2009

Ca și când...

Ca și când ai arunca în râu
cu-o piatră,
toate sunt
cercuri concentrice
și valuri
ce se pierd
cu cât spre țarm se-ndreaptă
și se-ndepărtează,
dar nu ajung la maluri.

Ca și când din șperlă
te-ai aprinde rug;
soarele,
în arcuire curcubeică
spre-apus,
nu ar coborî,
ci ar rămâne-o veșnicie-n crug,
dacă ar înțepeni cadranul
Cel de Sus.

2 septembrie 2009

Țărm sălbatic

Țărm sălbatic
între două lumi,
hău căscat antropofagic
și genuni
ne desfid,
ne țin deoparte;
țărm sălbatic
care ne desparte.

Țărm
ce stăruie-ntre noi
ca un blestem;
de o parte viață,
de cealaltă moarte;
nu ne este-ngăduit
nimic s-avem,
decât crucea
ce-o purtăm în spate.

5 septembrie 2009

Prevestire

Brumele s-aștern
prevestitor,
brume ducăușe-s
peste tot;
tot scrutând,
privirile mă dor;
viscolește iarnă și omăt.

Toate ale mele
le-oi lua cu mine,
să nu le mai pierd,
să nu le duc dorul.
Ca să am
pretextu-ntoarcerii la tine,
las răcoarea luncii
și izvorul.

Om zburda
ca mânjii prin fâneată;
tu în visul tău,
eu precum lemurii;
tu venind din viață,
eu din altă viață,
incognito
și fără imaginea făpturii.

7 septembrie 2009

Dezbrăcat de oase

Care
dintre vieți ne vămuește,
viața de aici
ori viața după moarte?!
Cine poate zice,
cine...
- de socoate -
care viață moare
și care trăiește?!

Dincolo,
de n-aș păstra din mine-un os,
duhul
nu mi-ar fi de vrun folos;
dezbrăcat
de lutul mocirlos,
ce te faci cu duhul,
dacă n-are os!?

Dac-ar fi aici
ori în cealaltă lume
veșnicie-n minți
nătânge,
la ce bun
cu duhul de-ai rămâne,
dacă nu poți râde,
dacă nu poți plânge?!

11 septembrie 2009

Străbateri

Nedemne simțăminte
îmi dau ghes
în primitive primeneli
carnale,
și-am înțeleș
tot ce-mi era neînțeleș:
învolburatele învoluturile
tale.

Străbaterile
timpul mi le-nseamnă,
și-ndemnuri
să mă-ndemne,
încă mă îndeamnă,
că trupul tău
cald
și mereu de față
e tot
ca florile de câmp
în toamna-mi întârziată.

12 septembrie 2009

Vae victis

Scurtă-i clipa,
scurt e ceasul,
mi s-a terminat popasul;
lung e drumul,
drumu-i lung
până-n ceruri să ajung.

Iar din ceruri, către voi,
către voi privi-vă-voi,
către voi trimite-voi
un surâs pe fir de ploi.

Ca apoi, cu o grimasă
pentru voi, rămași acasă,
cu regret etern: *vae victis*¹

¹ Vae victis, - lat. - „, Vai, celor învinși “ – expresie a abuzului de putere. În anul 390 î.e.n., Brennus, conducătorul unui trib galic, a invadat și cucerit Roma. Pentru răscumpărarea libertății romanii au consimțit la plata unei cantități de aur pretinse de gali. Când romanii s-au plâns că la cântărirea aurului se folosesc greutăți false, Brennus a aruncat în cumpănă sabia sa foarte grea, rostind cuvintele: „*vae victis*”

Errāre divinum est! ¹

Cine ar fi zis?!

În tiparul Tău divin,
boț de cer de se turna,
sacerdodu'
nu-mi cânta
cu emfază și în draci:
amin!

13 septembrie 2009

¹ Errāre divinum est / lat. – Expresie forțată: -A greși este dumnezeiește.

Vis de înger

Și îngerii din cer
dorm la amiază
și nu se cade
să le tulbur somnul;
și cât sunt ei de îngeri
și cu mintea trează,
le e somn și lor
și dorm cum doarme omul.

Cu voia Celui peste ceruri
Domn,
de-amiază trag
și ei un pui de somn;
zâmbesc angelic
și visează
că îngerește ne veghează.

15 septembrie 2009

Pentru cei dragi

Pentru cei care mi-au fost atât de dragi,
voi veni din ceruri,
chiar de-ar fi s-alunec de pe scară
și să-mi fie prăpădirea
înc-o dată.

De dragul și de dorul celor dragi,
chiar pot muri din nou și să...
să nu mă mai trezesc,
că altă Judecată de Apoi nu este
pentru cea de-a doua moarte.

21 septembrie 2009

Vreau exilul înapoi

Mă cuprinde frigul din eter,
lemnele-s puține și în cer;
copârșăul vechi
din pieptul de gorun,
de-l arunc pe foc,
frigul e mai bun?

Dă-mi exilul, Doamne,
înapoi,
dă-mi-l pân' la capăt,
pe pământ;
cald e pe pământ
când arderea e-n noi,
chiar de lemnele-s puține,
chiar de nu mai sunt.

22 septembrie 2009

Exil

Fiul vostru mereu dus
în risipire,
s-a întors la vatra veche
și străbună,
dar pe-acasă
nu era vro-mprejmuire;
măcar pragul
de-unde să privești la lună.

Ard pereche lumânări
pe-un mușuroi;
lumea-mi șoptește
c-aici sunteți voi.
Făr' de nădejde,
drum de întoarcere nu-i;
la gura sobei, snoave,
cui să mai spui?

Ard lumânări,
curgă lumină-n pământ!
cum e pe-afară?
e zloată și vânt.
Datu-ne-a tot dat exil
pe pământ
Marele,
Carele de Sus
făcutu-ne-a vânt.

Susul,
pe pământ și-a aruncat
surplusul
ce n-avea pe-Acolo
nici vreo trebuință.
Ne-a dat mers și vorbă,
ca să fim ființă;
și o cruce-n cârcă,
s-o poarte supusul.

23 septembrie 2009

Drumuri, drumuri...

Toate drumurile, toate,
toate-s drumuri pentru mers,
toate-s căi improvizate
prin întregul univers.

Drumul scurt ori drumul lung,
drumuri care duc departe,
care nicăieri n-ajung,
ne adună, ne desparte.

Drum de cruce spre Golgote,
ultim drum ori de-nceput,
drum cu trepte, fără trepte,
de urcat, de coborât.

Drumuri jos și drumuri sus,
drumuri, - multe-s neajunsuri,
infinit din plus la minus
prin lumină spre apusuri.

Care-i scopu', care-i rostu'!?
(ca să fac filozofie);
mă întreb hilar ca prostu':
care-i logica, Sfinție?!

1 octombrie 2009

În noi e infinitul

Venim
să ne petrecem pe pământ
concediul.

Măcar nu știm
de unde ni-e venitul;
plecăm apoi incognito,
nu știm unde plecăm.
Din stereotipii trăiește
infinitul.

În noi e infinitul
de la plus
la minus,
iar de la minus
pân' la plus e-același
infinit.

De n-am avea o conștiință
nu ar fi nimic,
nici început,
nici stereotipii la nesfârșit.

Ca veșniciei să-i jucăm
o farsă,
măcar nu ne pricepem
să avem talent
și ar muri și infinitul,
dacă am muri de tot.
Trăiește infinitu-n noi,
prin noi,
latent.

4 octombrie 2009

Povară

Grea durere duc în cer,
cui, să-mi ia din ea, să-i cer?
Grea durere, cruce grea,
ce să fac în cer cu ea?

Grea durere, cruce grea
mi-a fost pe pământ desagă;
măcar crucea nu ți-o ia
vrun creștin, în rai să meargă.

Cruce-n cer oi mai purta,
și-o fi crucea, cruce grea?
Cui să-i las povara, cui?
fiecare cu povara lui.

5 octombrie 2009

Patul lui Procust¹

Porni la drum tâlharul
de la Răsărit,
sub braț cu patul lui
de-aramă;
și ne-a scurtat tâlharul
și s-a lățit,
luându-ne
și curgerea de râu, la vamă.

Ne-a dat muscalul iaduri,
foc de gheene,
dar noi am ars
în foc de țară
și de neam.
Cădeam într-un genunchi,
ne ridicam;
românul,
de moarte nu se teme!

¹ Procust,- (în mitologia greacă), tâlhar din Atica, care culca pe călătorii prinși într-un pat de aramă; dacă nu încăpeau , le tăia din picioare, iar dacă erau prea scurți, le zdrobea mădularele, întinzându-le. A fost supus de către Teseu supliciului născocit de el însuși. Expresia „patul lui Procust” se aplică încercărilor de a introduce forțat un fapt într-o schemă artificială și, în genere, oricărei constrângeri nefirești impuse cuiva.

Și într-o zi se-ntoarse-acasă
Dumnezeu,
gonit și El
din calendare și credință.
Cu propriul lui supliciu
I-a pedepsit Teseu¹
pe Procust.

Și ne-am întors la propria ființă.

9 octombrie 2009

¹ Teseu, - (în mitologia greacă), erou local și rege legendar al Atenei, fiul lui Egeu. A curățat drumurile de tâlhari, răfuindu-se cu uriașul Sinis și cu Procust, a răpus Minotaurul din Creta. Întorcându-se pe pământ după ce coborâse din Hades pentru a încerca s-o răpească pe Persefona, n-a mai izbutit să-și recapete domnia și s-a retras în Eubeea unde a pierit de mâna regelui Lycomedes din Skyros.

Voi, părinți...

Am fost la voi, dar nu erați acasă;
mi-a spus vecina că sunteți în crâng;
un alt vecin - că ați plecat în șesuri,
iar un drumeț -
că s-a-ntâlnit cu voi în târg.

Dar cum să iau atâtea înțeleșuri?

Vă caut peste tot de multă vreme;
e-așa de multă, prea întinsă risipirea,
de-aceea poate, eu la voi n-ajung.

Altcineva
mi-a spus că ați plecat de pe pământ,
iar alții, -
să vă caut prin mormânt.
N-am cum prin ceruri să vă caut azi,
nici prin mormânt,
dar mâine...
ori poate-n săptămâna care vine...
nu știu cât timp a mai rămas în mine.

Dar voi? voi, pe unde sunteți, voi?
Luați-mi zbuliumul și întrebarea grea,
și zbaterea în van și crucea.
Luați-mă, la voi!

Prin fir de iarbă și zăvoi vă caut,
prin frunze și prin orice fibră,
prin susur de izvor și iniști,
prin nopți adânci cuprinse-n liniști,
prin aerul de dimineață, rece,
tras în piept,
vă simt.
De-aceea poate,
aud în pieptul meu ceva ce bate.

Ce încă bate!

17 octombrie 2009

Veste

Trimise veste prin eter
un Dumnezeu, unul de Sus,
mai sus de dincolo de cer,
din univers cu polul plus,

că vor veni din alte lumi
în lumea asta, oameni noi,
cu suflet mare și mai buni,
să-nlocuiască pe cei răi.

Că pe pământ, de la-nceput
au fost făcute toate prost
și nici acum n-am priceput
de ce sunt toate fără rost.

În lut de pe pământ luat,
și în crearea Lui divină,
schimbând tiparul a suflat
suflare mai puțină.

S-a scărpinat și-n barbă-a răs
de prost ieșitul din tipar:
fiasco de te-apucă plâns,
fiasco cu instinct gregar.

27 octombrie 2009

Handicap

M-am născut c-un handicap;
în rest, ca toată lumea;
în plus, pe umeri, - cap.
Un dar de sibilina mea.

În țara oamenilor fără cap,
să ai în plus ce toți nu au,
e-un handicap:
să ai pe umeri, - cap.

29 octombrie 2009

O altă logică

De-ai fi lucrat o zi în plus
și-adaos un Cuvânt
la cele șapte ai fi pus,
o altă logică-ar fi fost
în univers și pe pământ
și-ar fi avut și viața asta rost!

De-ai fi lucrat
și-n ziua-a șaptea
făpturii Tale
să îi dai desăvârșire
și Te-ai fi odihnit peste o zi,
altfel ar arăta întreaga fire
iar peste ea,
tot Dumnezeu, -
AtoateȘtiutorul
ai fi fost!

2 noiembrie 2009

Ochi de orb

V-ați întrebat vreodată
cum cată orbul frumuseți
în ochi și-n trup de fată,
cum ochii,
buzele și gura
și trupul i s-arată
în nepriveliștea
din mintea lui de orb,
întunecată?

În ochii unui orb,
o floare albă de mușcată
în părul negru de codană
cu înfrigurare prinsă,
și floarea și părul
și codana, cum arată?
dar lacrima de bucurie
pe obraji prelinsă?

Cum vede zarea,
cum i s-arată depărtarea
și-n genuncherea
pentru rugă în fața icoanei,
și țărni sălbatic
istovit de val și marea
și plâns și râs de prunc
la pieptul mamei?

Cum i s-arată
ciocârlia sfredelită-n cer
și lanul spicelor
pătat de macii roșii,
cum sânul crud
ca mugurul plesnește în prier
și cum se-nchid
în stânjenu jilav strămoșii?

Cum soarbe curcubeul
din fântâni culori
și-n ochi de sprintenă codană
se aprind văpăi,
nu vede,
dar vede ce noi nu vedem
de multe ori:
divinul elementelor,
dar și prăpastia din noi.

Îmi place
cum a spus-o unul pe pământ:
orbi sunt cei
cari nu vor să vadă,
nu cei care orbi sunt ;
cum nu-i iubire-aceea,
dacă nu-i întreagă.

4 noiembrie 2009

Aisberg

I-am sugerat codanei
din profund respect,
convins fiind
că sunt „foarte” concret,
să fiu persuasiv,
dar iată
că ea era
un aisberg și-abstractă.

De parcă
n-ar fi fost de-ajuns,
am încercat,
dar poate fără tact,
eu aisbergul
I-am topit și-a curs,
dar a rămas
tot rece și abstract.

7 noiembrie 2009

Dușmanul

Mi-e timpul
cel dintâi dușman
de strajă
vieții mele pus.
Ca din tranșeu
cu mâinile în sus,
predându-mă
din primul ceas din an.

Niciunde nu-i aproape
ori departe,
nici zodie sub stea,
să mă ferească;
nu-i loc în lume,
să nu mă găsească
dușmanul meu
de viață și de moarte.

8 noiembrie 2009

Astfel

La ceas bezmetic,
 țacănind sinistru,
 din turle
își iau zborul liliecii
 și-n zori,
i-admiră zborul orb,
 privindu-i reflexiv
cu coarnele, culbecii.

Tot țacănind același
 ceas bezmetic,
 din turlele arhaice,
 medievale,
ies cucuvele oarbe
 ca o piață rea,
ducând cântare neagră
 și de jale.

Se prelungește
zvon de-aramă-n infinit
de sub medievalele
strașini de turle
și iată cum:
„sic tranzit gloria mundi¹ ”
cu popă,
cu tobe,
cu trâmbițe și surle.

11 noiembrie 2009

¹ Sic tranzit gloria mundi, - lat. – Așa, (astfel) trece faima (gloria) lumii.

În ceruri

În ceruri nu-s morminte
și nici cruci,
nici lacrimi n-ai
ca să te plângi.
Vezi...

lacrimile sunt pentru nătângi,
pentru copii,
femei și pentru cei năuci.

E cerul plin de îngeri
și cu sfinți
și-i umbră
pe sub pomii roditori;
de-o poftă, nici măcar,
n-ai drept să ceri
și nici să mi te văicărești
pe la părinți.

Au îngerii și sfinții duh?
vreun muc
le-aprinde
un alt duh la scăfârlie?
Mă iartă,
Prea Înalte,
și eu îs cam năuc,
de-mi trece prin inteligență
áșa ineptie!

14 noiembrie 2009

Nou început

O noapte de greieri și licurici
Și cioburile de lună plină
Revarsă-n suspinul mării
Surâs de-anotimp și lumină.

Întreg universul se-ntrupă
Din proaspăt, nou început.
Simt dor ce în piept se-aciuéște
Din spuza arderii care-a durut.

17 noiembrie 2009

Am vrut să mor

Tot ripostând că n-am fost întrebat
să vin, ori să nu vin ca o stereotipie,
am vrut să mor. Că datul mi s-a dat,
să nu întrerup jocul; perpetuu să fie.

Am vrut să mor și-a doua oară,
că cioclii la hotară, prădătorii,
s-au strâns să ne ciobească țară.
Dulce et decorum est pro patriā mori!¹

A treia oară cumpăneam în fața morții,
dar fiul meu era bolnav și trist
și nu puteam să-l las cu zâna sorții,
lovit cu pietre ca o batjocură de Crist.

Am vrut de zeci ori mii de ori să mor,
dar mai aveam câte ceva de terminat
pe ăst pământ și el, până la urmă, trecător;
și am mai stat, - și-am mai întârziat.

21 noiembrie 2009

¹ Dulce et decorum est pro patriā mori - lat.- E plăcut și frumos să mori pentru patrie.

Joacă divină

Joacă divină,
'naltă lumină,
ruptă din soare,
scăpărătoare.

Joacă divină,
clipă puțină;
ce 'nalt e cerul,
greu e misterul.

Joacă divină,
clipă haină;
lutul mi-e haină,
vierme și taină.

25 noiembrie 2009

Copile!

Copil minune, înger, rază
ce-n suflete adânc pătrunzi,
ne ești la bătrânețe oază
de fericire-n care ne afunzi.

Copile, mugur și lumină,
din mugur, rod să dai trăirii!
Să-ți stea în calea fericirii
o fibră din Creația Divină!

29 noiembrie 2009

Înainte

În luptă nu ai timp să stai pe loc,
ori să te uiți în urmă.
În luptă mergi tot înainte.

Căzuții-n luptă nu sunt numaidecât
întotdeauna cei învinși.

Când fratele de lângă tine
îngenunchează-n moarte,
îl lași în urmă
și porți stindardul mai departe.

Victorie ori moarte!
Una din două: - parte
de-amândouă nu se poate,
ori se!,
dacă filozofia-ți este alta:
victoria nu-i câștigată fără moarte.

Mereu, tot înainte!
Privitul înapoi e lamentare,
pierdere de vreme și risipă.

De câte ori să-ncerc a fi persuasiv!?
că mersul are-un unic sens:
tot înainte, tot înspre moarte,
din nou luatul de la capăt.

Altfel, ar fi plictisitoare veșnicia.

2 decembrie 2009

Duhul pietrelor

Duhul pietrelor din cale,
duhuri împietrite-n pietre,
calc pe duhuri sfărâmate,
calc sub pas atâtea duhuri, -
firmituri din duh de munte.

Mai mărunte, duhuri mici
în mărunte pietre-n cale
ca și sacii plini cu viață-n
mușuroaie de furnici.
Duhuri ce-au fost exilate,
împietrite-n alte pietre.
Duhul pietrelor mărunte,
cremeni din duhul de stâncă.

Când mai duh, când mai puțin,
duh ce-n ceruri loc nu are,
duhul pietrelor din cale
ce ne lasă, lasă, lasă,
pas ce calcă peste pietre
împietrite
și călcate în picioare.

4 Decembrie 2009

Ofrandă

I-am făcut cu zel Cuiva hatârul
că m-a vrut ofrandă pentru zei
care și ei, după ce le vine rândul,
sunt ofrande pentru Dumnezei.

Iar răsplata mă așteaptă, unde?
iar răsplată, pentru duh și humă?
că două răsplăți n-ar fi de unde.
Este-n ancestralitate vro cutumă?

7 decembrie 2009

Inepție

Dintre sute, dintre mii,
dintre-atâtea ineptii,
care-i mai ineptă, care
inepție e mai mare?

Câte-ncap în cap, le ții?
câte slobozești, le știi?
Întunericimea Voastră,
orice ineptie-i proastă!

10 decembrie 2009

Încurcătură

Luă divin-un pumn de lut
să facă om, să-i dea făptură,
dar nu știu cum de a știut
câre-i pentru chip de om
și câre-i pentru-agricultură.

Le-a încurcat, se pare-oleacă,
că nu prea i-a ieșit pre Voie.
Mă îndoiesc c-a vrut să facă
(și nu știu cui să-i folosească)
harapnic, chiar să și pocnească.

13 decembrie 2009

Coasta

Îmi număr coastele și nu știu
care coastă îmi lipsește
din care te-ai făcut femeie.

Și-n schimb...
măcar nu ai recunoștință,
ești o ingrătă!

Și dacă ar mai fi o dată
vremea-'ceea,
nu știu, zic zău!
de-aș mai lăsa pe cineva
să-mi rup-o coastă
pentru-o tentativă de ispită,
cum ar fi femeia.

Chiar dacă
s-ar mânia pe mine
Dumnezeu.

Tu, cititorule, ce zici,
s-ar putea să am păreri de rău?

De felul meu,
deloc naiv, cu logică și reflexiv,
încerc să reflectez
că tot mai bine
e
să-ți stea în coastă-o coastă,
lângă tine.

15 decembrie 2009

Pe fund de mare

Popas fecund pe fundul Mării
Sarmatice¹, pe prundul ei;
pe umeri ținem infinitul
și-n palmă ținem scarabei.

A mai rămas petic de mare
din marea-ntindere salmastră.
Minunea-a opta dintre șapte:
că Marea Neagră e albastră.

Pe prundu-acelei mări salmastre,
călcăm sub pas scoici și meduze
la brațul știmei ce și-a prins
pe sânii-n mugur, buburuze.

17 decembrie 2009

¹ Marea Sarmatică , - România stă pe un fund de mare: Marea Sarmatică.
Acum 5-7 milioane de ani, în miocen, s-a format la nordul lanțului muntos
alpino-carpato-himalaian Marea Sarmatică care se întindea de la bazinul
Vienei până la poalele munților Tian-Șan din Asia Centrală. În urmă cu 1-3
milioane de ani această mare s-a fragmentat dând naștere Mării Negre,
Mării Caspice, lacului Aral, lacului Balaton etc.

Bucăți de veșnicie

Am intrat în odaia părinților;
pe pereți erau bătute-n cuie, ținuite,
bucăți de viață, de eternități.
Și mai era-ntr-un colț un crucifix;
pe-o etajeră-o candelă,
deasupra o icoană
și-alături
un ceas oprit la doișpe fix.

Pe masă
era deschisă-o carte, la prima filă,
cu titlu de-nceput: Facerea.
Și Cartea era groasă.
Silabisind, cerca să afle adevărul
o copilă.

20 decembrie 2009

Vecinul

Vecinul meu,
de-i pui în mână biblia
să jure,
nu știe că Florica lui
are sub țâță
- cât boaba de mărgăritar -
o aluniță
pe care-amicul lui,
adică eu,
încearcă să i-o fure;

așa,
ca între-amici,
că doară
nu ne-om certa pentru
nimica
și ne vom dușmăni
că alunic'-aceea,
mărgăritar de-ar fi,
n-o fi cea mai de preț
odoară.

21 decembrie 2009

Obscenitate

În fruntea turmei pus
măgarul,
(și însoțindu-l credincios
ogarul),
el crede că-i stăpân
pe turmă și pe stână,
iar baciul,
slugă la stăpân,
turma o mână.

În turmă să fii oaie,
măgar
în fruntea turmei,
gregar!
și e de oaie
până la urma urmei.

Că oaia îl urmează,
e tot oaie,
cum o iei.
Măgarul,
tot măgar rămâne,
vrei nu vrei.
Aceasta-i dialectica
până-n rărunchiul lumii;
aceasta-i metafizica
până-n buricul „humii”.

22 decembrie 2009

Tu vei veni

Ca-ntotdeauna punctual și de cuvânt
ca-n vremurile destrămate, risipite
în care-au încăput și viață și ispite,
te-oi aștepta; și-n cer și în mormânt.

Tu vei veni mai pe-nserate și discret;
n-ai vrea prea multă vâlvă să se facă.
Din cât a fost a mai rămas oleacă;
mai știu că pasu-ți este sigur, dar încet.

23 decembrie 2009

Un martor

Vecin sunt cu norii, cu 'naltul,
cu stelele-n noapte,
cu stelele-n ziuă
și martor atâtor îmi este
cerul și-albastrul.

Și Nevăzutul martor îmi este
și Neajunsul, Nepipăitul
și marea și jalea și dealul și valea,
dar și granitul
martor îmi este:

la toate de dus,
la toate de răs,
la toate de plâns,
la toate atâtea ce nu-s
și parcă tot nu ar fi
de-ajuns.

La toate, un Martor îmi este
de-ajuns.

24 Decembrie 2009

Decembrie, '89

(după 20 de ani)

M-am dus să mor
pentru un strop de libertate,
să-i fie bine fiului
ce se va naște mâine.

M-am dus
să spăl o țară plină cu păcate;
m-am dus și pentru
a avea pe masă pâine.

Decembrie e luna mea
de naștere de peste an,
de-aceea poate
gloanțele n-au nimerit
în pieptul meu de dac,
nu de roman;
de-aceea poate nu am murit.

Nu am murit
ca să trăiesc ca dracu'
cu stropul meu
de libertate câștigat.
Când ca un leitmotiv
îmi sună prin urechi: „săracu”,
atunci știu
că păcatele
din nou s-au adunat.

M-am dus să mor
să-i fie țării bine,
să aibă țara libertate,
să-mi fie tot vecinul, frate,
să scap țara
de 666 de păcate.

Nu conștiința cosmică,
ci cea de sine
îmi spune că
din dragoste de țară
și să mori e bine!

25 decembrie 2009

Fulgi

În iarna asta,
când fulgii leneși cad ca un mângâi
pe-obrajii roșii ca petalele de maci,
ei se topesc de dragul tău,
plângând de bucurie
că-ți pot atinge chipul gingaș.

Maci roșii ca un pastel
pe albul iernii...

Și-mi vine...
ca o curgere prin capilare
seva,
să îi sărut acestei blânde ierni
petalele de maci,
maci roșii ca un pastel
pe albul iernii
misterioasă și provocătoare
ca o prefaț'-a unei cărți
încă nerăsfoită.

27 decembrie 2009

Memento

Poetule,
ești genial dacă spui lucruri
geniale
prin vorbe simple,
nu recoltând neologisme
de prin cărți,
ori de prin vechi
și noi dicționare.

Eu cred,
și n-aș vrea să greșesc
când spun
că poezia
e-n lucrurile simple și curate.
Construcțiile-ntortocheate
rămân, de regulă,
neterminate.

Că lucrurile simple
sunt mult prea complicate.

30 decembrie 2009

CUPRINS

Meteor / 11
Tipar divin / 13
Anii fratelui meu / 15
Gând / 17
Pastel / 18
Înainte de sfârșit / 19
Timpule! / 21
Gând liturgic / 23
Simbolul nu moare / 25
Tot așteptând / 29
Ecce tempus / 31
Zvon de-apocalipsă / 32
Livrescă / 33
Inocență / 35
Alternativă / 37
Gând de ducă / 39
Mereu / 40
Și îngerii mor / 41
Silenti nocte / 42
Noduri / 44
Zaplazul / 46
Poarta / 47
Catren / 49
O turmă și-un păstor / 50
Toate / 51

Zălog humei / 52
Răstimp / 54
Izbăvire / 55
Cântec de sirene / 57
Ingratitudine / 59
Testament / 60
Magie / 61
Copacul / 63
Mâna mamei / 64
Melancolie / 65
Să știi... / 66
Corn de lună / 67
Asta e! / 68
Amurg bolnav / 70
Acolo / 72
Împăcare / 73
Crepusculară / 74
Pe vremuri / 75
Mă-ntorc în părinți / 77
Mai ții tu minte... / 79
Învolturi / 80
Cuvintele / 81
Iar după... / 83
Te caut / 85
Scris în carte este / 86
Haide / 87
Mascaradă / 89
Hologramă / 90

E prea puțin / 91
Dincolo / 93
Ca și când... / 95
Țărm sălbatic / 96
Prevestire / 97
Dezbrăcat de oase / 99
Străbateri / 101
Vae victis / 102
Vis de înger / 104
Pentru cei dragi / 105
Vreau exilul înapoi / 106
Exil / 107
Drumuri, drumuri / 109
În noi e infinitul / 111
Povară / 113
Patul lui Procust / 114
Voi, părinți / 116
Veste / 118
Handicap / 120
O altă logică / 121
Ochi de orb / 122
Aisberg / 125
Dușmanul / 126
Astfel / 127
În ceruri / 129
Nou început / 131
Am vrut să mor / 132
Joacă divină / 133

Copile! / 134
Înainte / 135
Duhul pietrelor / 137
Ofrandă / 138
Inepție / 139
Încurcătură / 140
Coasta / 141
Fund de mare / 143
Bucăți de veșnicie / 144
Vecinul / 145
Obscenitate / 146
Tu vei veni / 148
Un martor / 149
Decembrie, '89 / 150
Fulgi / 152
Memento / 153